

Precibus patris nostri Senonensis archiepiscopi [Daimberti] et clericorum ex vestra parte pulsati sumus, ut fratribus nostris leprosis manendi locum daremus, ubi tantum in primis respectu pietatis unum habitare permisimus. Sed noverit sublimitas vestra quia tanta multitudo eorum excrevit, ut nobis et burgensibus nostris omnino intolerabilis sit. Locus enim ille inter sata et vineas nostras mediis

est: inde et ingressus et egressus eorum, frequentatio et deambulatio penitus importabilis est. Et idcirco archiepiscopus noster alium locum spatiosum eis dari fecit, et ex voluntate ipsorum, ut ibidem habitarent præcepit. Nunc igitur ne sit vobis molestum, domine, si victualia nostra ab eis aliquantum elongare volumus, quia per sanctam veritatem morbo eorum cum eis periclitari timemus.

ANNO DOMINI MCXXIV.

PONTII ABBATIS S. RUFII

EPISTOLA

AD CALMOSIACENSEM ABBATEM

Respondet propositis quæstionibus, de quotidiano jejunio, de silentio continuo, de vini abstinentia, deque laneis vestibus canonicorum cænobii Calmosiacensis.

(MARTENE *Anecd.* t. I, col. 359, ex ms. Stamedii.)

Dilectissimis fratribus Dei gratia Calmosiacensis B ecclesiæ abbati cunctoque conventui P. ecclesiæ Sancti Rufi humilis minister atque totius congregationis cœtus, via regia gradiendo ad dextram vel ad sinistram nullatenus declinare.

Perlectis dilectionis vestræ litteris, reverendi fratres, quasdam quæstiones de regula nostra a vobis proponi cognovimus, quibus quamvis prudentiæ vestræ auctoritas certius respondere potuisset, quantam parvitati nostræ reverentiam [videtur addendum exhibeat] nos consulendo percepimus. Hinc igitur contentioni scrupulosæ vobis responderi cupientibus occurrit quod non est aliud, qui conantur jugum cervicibus vestris imponere, quod nos neque patres nostri portare potuimus, sed per gratiam Dei credimus salvari, quemadmodum et illi. C Quatuor igitur inductionum ratione propensius inspecta, videlicet jejunii quotidiani, continui silentii, abstinentiæ a vino, vestimenti lanei, illorum objectioni aggrediemur obviare, si possimus, subnixi utriusque testamenti eloquio: qua tantum auctoritate scriptum illud dudum nobis notissimum regulam beati Augustini astruant vehementer miramur, cum in quibusdam vitæ ipsius ejusque institutioni aliorumque patrum, qui hujus professionis auctores exsisterunt, plurimum videatur esse contrarium, in plerisque, et ita sit impeditum atque obscurum, ut vix aut nunquam intelligi valeat: in pluribus vero ita diversum ut ubique terrarum omnimodo inusitatum fiat. Cum itaque quotidianum asserit observandum jejunium, sacris canonibus videtur obviare, qui in solemnitate Paschali et diebus Dominicis prohibent jejunare, quia et mensa B. Augustini, ut in

vita ipsius legitur, propter hospites vel quosque infirmiores carnes aliquando habebat. Satis videtur absurdum atque judaicum carnes [non] comedere et quotidie jejunare: quod si quis contentiose asserere voluerit, quod propter hospites et infirmiores tantum, et non propter se carnem habuerit, vitam ipsius legat, et patenter inveniet quod sanctus vir nunquam aliter docere potuit quam vivere. Quia vero aiunt continuum esse tenendum silentium, cognoscite quia omnia tempus habent. Tempus est tacendi, et tempus loquendi. Si igitur tempus est loquendi, et tempus tacendi, consequens est ut ostium circumstantiæ juxta prophetam congruo tempore agatur. Est itaque tenendum silentium non continuum: sed ut ait beatus Augustinus in Regula: « Si frater deliquerit, statim admonete. » Et alibi: « Magis quippe nocentes estis, si fratres vestros quos judicando corrigere potestis, tacendo perire permittitis. » Ab otiosis quippe fabulis continuum observandum esse silentium, et nos vehementer approbamus. Quod vero abstinentiam a vino exceptis Sabbatis et Dominicis inducunt, vitæ atque institutioni beati Augustini omni modo resistunt, cum in vita ipsius legatur quod mensa ejus semper vinum habebat, ore et Salomonis didicimus quod vinum moderate potatum sanitas sit animæ et corporis. In Regula quoque B. Augustini præcipitur: « Carnem vestram domate jejuniis, et abstinentia escæ et potus, quantum valetudo permittit. » Notate verba. Non aquæ potus, sed vini abstinentia congruens haberi præcipitur, licet panis desiderium et aquæ concupiscentia simili modo prohibeantur. In Vita etiam ipsius legitur quia cum ipso semper clerici una etiam domo

ac mensa sumptibusque communibus alebantur et vestiebantur; quibus etiam instituerat ne quis juraret, ne ad mensam quidem: quod si prolapsus fuisset unam.... perdebat portionem. Numerus enim erat clericis secum commorantibus et convivantibus poculorum præfixus. Illi autem quod de laneis vestibus asserunt, dicentes proprium esse fullonum officium non lineas, sed laneas vestes abluere, videtur esse ridiculum, cum ubique et præcipue in partibus nostris tam lineas quam laneas fullones vestes abluant. Cum vero beatus Augustinus in Regula abluere jubebat indumenta secundum arbitrium præpositi, sive a fullonibus ne interioris animæ sordes contrahat mundæ vestis nimius appetitus, liquido claret non esse lineam sed laneam. Quis enim appetitus in ablutione vestis laneæ requiritur, qui quo amplius lavatur eo magis sordari videtur, et nunquam a sua specie, nisi deteriorando mutatur? Nullus igitur appetitus in ablutione frequenti laneæ vestis, ut candidior appareat, monstratur. Nos autem qui licet indigni apostolica vita vivere optamus, lineis uti vestibus evidentioribus testimoniis probare possumus Jacobus enim frater Domini lineis semper usus est vestibus. In Veteri quoque Testamento pluribus modis habitus noster est figuratus. Duabus quippe tunicis lineis, exteriori videlicet et interiori, Aaron sacerdos, Domino præcipiente, induitur. A femoralibus quoque usque ad tibiaram lineo candore refulget. Non hoc autem dici-

mus, quod jejunium, silentium, asperitatem vestium devitemus, quod pro modulo nostræ infirmitatis secundum instituta regulæ nostræ et sanctorum Patrum observamus, appetimus, approbamus, vosque observanda et appetenda monemus: sed unusquisque proprium habet donum ex Deo. Si enim fratres illi ad altiora montis cacamina conscendere disponunt, nequaquam dissuademus, tantum ut qui stat videat ne cadat: nobis autem parvula Segor sufficiat, tantum ut salvemur in ea. Jam vero quid absurdius, quidve enormius dici valeat, quam illa diurni nocturnique officii discretio, qua nec Romanum, nec monachicum, nec ecclesiasticum sequitur usum? Si quidem juxta Apostolum rationabile debet esse obsequium nostrum. Idcirco nisi prolixitas nimia epistolarem excederet modum, dicendum erat qua ratione in ecclesiastico officio die Dominico XIX psalmi, IX lectiones IX que responsoria, cur in hebdomada Paschæ et Pentecoste tres psalmi tresque lectiones dicantur. Vos igitur, fratres, in ea vocatione in qua vocati estis, Domino cooperante, unanimiter persistentes, et præcedentium patrum vestigiis irretractabiliter inhærentes, nequaquam moveamini a vestro sensu, neque per sermonem, neque per epistolam, neque fluctuemini omni vento doctrinæ: sed quæ audistis et vidistis et didicistis firmiter retinete, et Deus pacis et dilectionis maneat semper cum omnibus vobis. Amen.

ANNO DOMINI MCXXXVII.

JOANNIS CONSTANTIENSIS

EPISTOLA

Ad Gaufridum abbatem Richardum priorem et monachos Savigniensis monasterii

SIVE

IN LIBRUM DE COMPUTO ECCLESIASTICO

PRÆFATIO

(MARTÈNE, *Anecdotes*. t. I, col. 362, ex ms. Savigniensis)

Reverendissimo domino et Dei servo abbati Savigniensis GAUFRIDO, nec non et ejusdem cœnobii venerando priori RICHARDO, (universoque conventui, JOANNES Constantiensis sic de virtute in virtutem producere, ut Deum deorum mereantur in Sion videre.

Gratias et laudes divinæ misericordiæ refero, quoniam olivæ fructiferæ domus Domini, nec non et

altitudo cedrorum Libani, quinimo et montis Sion cupressi, ne servum pigrum, arborem pene inutilem et ulmi similitudine infructuosam, saltem ad Domini vineam sustinendam invitare et supponere gratia sua dignantur. Petit enim, domini mei, ut de mari magno et spatioso computorum ea quæ necessaria sunt sustentationi regiminique sanctæ Dei Ecclesiæ compendiose decerpta vobis in unum con-